

Hồi 18

Đế Đô Quốc Khố Truy Phi Tặc Nam Lĩnh Từ Trung Ngô Kiếm Chiêu

Thàng định một mình hồi kinh nhưng Huệ Chi năn nỉ mãi, đành phải cho nàng theo.

Đầu canh năm, sau khi dọn dò Cô Hạc và Tất Khánh xong, Thiên Vũ đưa ái thê và Phi Hồ vượt qua Trường Giang sang đất Giang Lăng. Nơi đây có đường quan đạo chạy dọc sông về thẳng Nam Kinh.

Trời cuối năm rét đậm. Ngọn bắc phong mang theo những bông tuyết nhỏ thổi rất mặt ba người khách lữ hành. Áo lông cừu của ba người ướt đầm vì mưa rồi lại khô nhờ gió. Sau bốn ngày đêm, phu thê Thiên Vũ đã đến Nam Kinh. Chàng quyết định ghé vào Vương Phủ của Tứ Hoàng Huynh trước để tắm gội.

Mặt trời mùa đông lặn sớm nên mới cuối giờ Thân mà như sắp tối. Thiên Vũ dừng cương trước cổng Vương Phủ, đưa tay lột mũ lông cáo. Toán quân gác cổng mừng rỡ sụp xuống tung hô:

- Ngũ Vương Gia vạn an.

Chúng không biết Huệ Chi là ai nên chẳng dám hô bừa. Thiên Vũ trao cương ngựa cho chúng rồi dẫn nương tử bước vào trong. Không ngờ Tứ Vương Gia đang ngồi với Tam Vương Gia. Nhận ra chàng, họ mừng rỡ đứng dậy chào đón:

- Ngũ đệ quả là thông linh như Bồ Tát. Chúng ta đang nhắc đến người đây.

Huệ Chi nghiêng mình thi lễ:

- Tiện thiếp Dương Huệ Chi xin bái kiến nhị vị Hoàng Huynh.

Hai người sững sốt trước nhan sắc tuyệt trần của nàng. Tam Vương Gia Chu Thư bật cười ha hả:

- Nhờ có Ngũ đệ mà ta mới được chiêm ngưỡng dung nhan thiên kiều bá mỵ của Vương Phi. Xin đừng quá đa lễ.

Nàng thẹn thùng cùng Thiên Vũ ngồi xuống ghế. Tứ Vương Gia Chu Hồng không phải là người háo sắc nhưng vẫn choáng váng, buông lời ca ngợi:

- Hoàng tức muội quả là tiên nữ giáng trần. Ngũ đệ tu chín kiếp mới có được một vị phu nhân như vậy.

Huệ Chi thẹn thùng thỏ thẻ:

- Nhị vị Hoàng Huynh quá lời. Ngũ Vương Gia còn đến năm vị phu nhân trẻ đẹp ở Hà Nam.

Chu Thư tròn mắt kinh ngạc:

- Thật thế ư? Lẽ nào trên đời lại có người đẹp hơn nàng?

Thiên Vũ cười xòa nói:

- Hoàng Huynh anh minh, bình phẩm không sai. Huệ Chi đẹp nhất và cũng giỏi võ nhất trong các vị phu nhân của tiểu đệ. Nhưng xin gác lại chuyện nữ nhân qua một bên. Tiểu đệ nóng lòng muốn biết đại sự triều đình.

Chu Hồng gật đầu trầm giọng kể:

- Cuối tháng trước, quan Thái Bộc Tự Thiếu Khánh Trần Trung, tổng quản Quốc Khố, hốt hải vào triều tâu rằng đêm qua Quốc Khố đã bị đạo tặc thâm nhập, lấy đi một số ngân phiếu và châu báu trị giá gần trăm vạn lượng hoàng kim, bằng một nửa Quốc Khố. Chúng ta và Cửu Môn Đề Đốc đến tận nơi xem xét thấy ổ khóa vẫn còn nguyên, không có dấu cạy phá, chứng tỏ hung thủ thiện nghề mở khóa và khinh công xuất chúng mới có thể qua mặt được hàng trăm thị vệ canh gác. Máy ngày nay, thị vệ và bộ đầu tra xét khắp cùng Đế Đô mà không tìm ra manh mối. Lúc đầu Thánh Thượng nổi lôi đình, định xuống chỉ tống giam Trần Trung, Chu Nguyên và đội thị vệ vào thiên lao. Ta bèn nhắc đến Ngũ đệ, Thánh Thượng mới bình tâm lại, viết chiếu thông tri cho các phủ huyện tìm cho được Ngũ Vương Gia.

Tam Vương Gia cắt lời Chu Hồng:

- Tứ đệ nói thế là đủ rồi, hãy để Ngũ đệ và Hoàng tức muội vào trong tẩm gọi rồi dự yến tầy trần.

Phi Hồ đã từng tham gia việc cứu giá Tứ Vương Gia và có ở Vương Phủ mấy ngày nên rất quen thuộc. Khi Thiên Vũ vào khách sảnh thì gã đi ngay vào hậu viện bái kiến Tứ Vương Phi và chào hỏi các gia nhân.

Ba người tẩm gọi xong, y phục chỉnh tề lên khách sảnh dự yến. Tứ Vương Phi nghe Phi Hồ tâu lại rằng Thiên Vũ có đưa nương tử về cùng, bà bèn ra sảnh xem mặt chứ không chờ nàng vào bái kiến.

Thiên Vũ và Huệ Chi nghiêng mình chào Tứ Vương Phi. Bà chăm chú quan sát Huệ Chi, hân hoan bước đến nắm tay nàng:

- Hoàng muội xinh đẹp dường này khiến ta muôn phần yêu mến.

Hai vị Vương Phi ngồi cạnh nhau chuyện trò vui vẻ. Tứ Vương Gia thấy mặt Phi Hồ, mừng rỡ bước đến ôm gã vào lòng:

- Bốn Vương Gia vẫn khao khát gặp lại tráng sĩ. Xin đừng đa lễ mất vui. Chúng ta đều là người nhà cả.

Luật lệ nhà Minh quy định bá quan phải đến châu sáng vào đầu giờ Mão. Sáng ngày bảy tháng chạp, quần thần tề tựu đông đủ bỗng thấy năm chiếc kiệu son dừng bước trước thềm điện Thái Hoà. Họ rất ngạc nhiên vì trong kinh chỉ có bốn người được hưởng đặc ân dùng loại kiệu này. Đó là Tam, Tứ Vương Gia và nhị vị Vương Phi.

Hai nữ nhân từ trong kiệu bước ra. Một người là Tứ Vương Phi, còn người kia là một nữ lang mặc võ phục trắng, mắt phượng, mày ngài, ngực nở, lưng ong, xinh đẹp vô cùng. Nàng thân mật nắm tay Tứ Vương Phi đứng chờ.

Ba người trong kiệu còn lại cũng bước ra. Tam, Tứ, Ngũ Vương Gia đều đủ cả. Cửu Môn Đề Đốc Chu Nguyên thấy cứu tinh của mình xuất hiện, gã mừng khôn xiết, chạy đến ra mắt:

- Diệt nhi bái kiến Ngũ Hoàng Thúc.

Tam Vương Gia nói đùa:

- Đã có Ngũ Vương Gia ở đây thì cái đầu trên cổ người có cơ may giữ được.

Chu Thư vào trước, Tứ Vương Gia và Vương Phi theo sau, rồi đến Thiên Vũ và Huệ Chi. Lúc này mọi người mới biết mỹ nhân là Ngũ Vương Phi.

Chu Nguyên vỗ trán tự trách:

- Ta thật là sơ xuất, chưa kịp bái kiến Ngũ Vương Phi.

Biểu tấu từ các nơi gửi về đã khiến uy danh Ngũ Vương Gia lừng lẫy Đế Đô. Uy tín của triều đình được củng cố. Bách tính tin rằng Thánh Thượng anh minh đã cử Ngũ Vương Gia đi tuần sát thiên hạ, trăm tham quan, giải oan cho lê thứ. Bọn quan lại các nơi đều sợ hãi mà không dám lộng hành. Nhờ vậy, triều cương được vững vàng, vương pháp được tôn nghiêm.

Bá quan xúm lại chào hỏi và ra mắt Ngũ Vương Gia. Huệ Chi không tưởng triều lễ nên chẳng dám nói gì, chỉ mỉm cười. Nhưng nụ cười của nàng còn hơn cả ngàn lời nói, làm cả triều đình say đắm, mùi u hương từ cơ thể nàng tỏa ra thoang thoảng.

Tứ Vương Phi nói nhỏ:

- Cũng may Thánh Thượng đã già yếu. Nếu không ta chẳng dám đưa hoàng muội vào châu. Từ ngàn xưa, chẳng vị vua nào mà không háo sắc.

Huệ Chi then thùng cúi mặt.

Qua đầu giờ Mão một khắc, Minh Mục Tôn giá lâm. Ngài thấy mặt Ngũ Vương Gia, hớn hở phán:

- Trẫm mong chờ Ngũ đệ từng ngày. Mau lên đây cho trẫm hỏi đôi điều.

Ngài chợt thấy người ngọc đang đứng cạnh chàng. Dù tuổi đã già, mắt đã kém nhưng vẫn nhận ra nữ lang này cực kỳ xinh đẹp.

Mục Tôn hỏi:

- Chẳng hay nữ nhân kia là ai ? Sao khanh không giới thiệu cho trẫm rõ ?

Huệ Chi bước đến trước bệ rồng quỳ xuống nhưng chẳng biết phải xưng hô thế nào. Tứ Vương Phi vội bước đến tấu rằng:

- Khải tấu Hoàng Thượng, đây là Dương Huệ Chi, chính thất của Ngũ Vương Gia.

Thánh Hoàng bật cười phán:

- Hoàng tức muội bình thân. Nhi nữ giang hồ không từng nghi lễ là chuyện thường tình, đừng e ngại.

Huệ Chi lạy tạ long ân rồi lui về đứng bên Thiên Vũ.

Thánh Hoàng vuốt râu hỏi:

- Việc Quốc Khố bị mất trộm chắc Tứ Hoàng Đệ đã nói cho khanh biết rồi chứ ?

Thiên Vũ kính cẩn tâu:

- Hạ thần xin được đến Quốc Khố điều tra xem xét rồi mới có thể phúc đáp Thánh Thượng.

Mục Tôn chuẩn tấu. Thiên Vũ cùng Huệ Chi vái tạ rồi lui ra. Thánh Hoàng bỗng hỏi quần thần:

- Nay chư khanh, sao sáng nay trẫm nghe trong sân châu có mùi thơm phảng phất, không phải hương hoa mà cũng chẳng phải sơn phấn.

Bá quan đều biết nhưng không ai dám trả lời.

Phần Thiên Vũ, bước ra khỏi điện Thái Hoà, thấy Phi Hồ đang tán gẫu cùng bọn khiêng kiệu. Chàng gọi gã cùng đi theo Cửu Môn Đề Đốc Chu Nguyên.

Quốc Khố nằm không xa điện Thái Hoà, tường dày hơn thước, trần và sân đều lót những tấm đồng dày. Cánh cửa bằng gỗ quý, đai sắt vững chắc, ổ khoá được chế tạo rất tinh xảo.

Quan Thái Bộc Trần Trung đang thiếu não ngồi cạnh cửa. Từ ngày mất trộm, ông không dám về nhà nữa mà ở luôn trong cung, đêm ngủ dưới mái hiên Quốc Khố. Thấy Ngũ Vương Gia xuất hiện, lão mừng đến sa lệt, sụp xuống kêu oan:

- Xin Vương Gia ra tay tế độ, tìm cho được hung thủ. Nếu không lão thần chết mà chẳng nhắm mắt.

Thiên Vũ đỡ lão lên, an ủi:

- Ta sẽ tận tâm tra xét, Trần Khanh chớ nên bi lụy như vậy.

Chàng gọi Phi Hồ đến cùng xem ổ khóa. Lãng Thu lấy trong mình ra một chùm những thanh thép mỏng có răng, cố mở thử. Một khắc trôi qua mà ổ khóa vẫn trơ trơ.

Thiên Vũ hỏi Chu Nguyên:

- Cứ bao lâu thì toán thị vệ tuần tra đi ngang qua cửa này ?

Họ Chu vội đáp:

- Bẩm Hoàng Thúc, đúng một phần ba khắc thời gian.

Chàng gật đầu bảo Trần Trung:

- Lãng huynh đây là đệ nhất thần thủ, mà hơn một khắc vẫn chưa mở được, có nghĩa là hung thủ không vào bằng đường này. Trần lão hãy dùng chìa khóa mở cửa cho ta vào trong xem sao.

Trần Thái Bộc mau mắn rút chìa khóa trong lưng ra mở. Tay lão khum khum như muốn dấu cả Vương Gia, không muốn chàng nhìn thấy hình dạng của chìa. Thiên Vũ nhận ra lão này rất cẩn thận.

Trong kho không có cửa sổ mà chỉ có những ô tròn trên vách, nhỏ bằng miệng tô canh. Chàng bảo Huệ Chi và Phi Hồ phụ với Chu Nguyên khiêng các rương hòm châu báu, vàng bạc dời chỗ để chàng quan sát nền nhà.

Trần Trung thấy Huệ Chi là nữ nhi mà xách hòm vàng nặng mấy trăm cân một cách dễ dàng nên lão phục sát đất.

Mặt nền bằng tấm đồng dày, vẫn y nguyên không có vết cắt. Thiên Vũ tung người lên nóc Quốc Khố, dán chặt thân mình vào lớp kim loại, trườn đi như thần lằn. Cuối cùng, cũng chẳng thấy gì khả nghi. Chàng lại dùng công phu Bích Hồ Du Tường, đi quanh vách, quan sát các lỗ thông hơi. Đến một lỗ phía tây, chàng dừng lại rất lâu, nhìn ra ngoài rồi tung mình rơi xuống hỏi Trần Trung:

- Đằng sau bức vách phía tây là gì ?

- Khải bẩm Vương Gia, cách vách tây Quốc Khố hai trượng là một bức tường cao chín thước. Bên kia tường là khu nuôi thú của hoàng cung. Nhưng khoảng cách giữa hai bức tường rất xa, và cũng như cửa chính, cứ một phần ba khắc là toán thị vệ tuần tra lại đi ngang qua đường ấy.

Thiên Vũ không nói gì, dẫn mọi người bước ra ngoài, bảo Trần Trung khóa cửa lại. Chàng vòng ra phía sau vách tây, trèo lên quan sát lỗ thông hơi chính giữa. Chàng nhặt

lấy vật gì đó, tuột xuống, qua bức đối diện, bò lên qua sát đầu tường nhưng không để người bên kia nhìn thấy. Có lẽ đã tìm thấy dấu vết, Thiên Vũ buông mình rơi xuống đất, hỏi Chu Nguyên:

- Hoàng Diệt có chắc chắn rằng từ ngày xảy ra vụ trộm, không có vật gì ra khỏi hoàng cung mà không bị xét chứ ?

Chu Nguyên sợ hãi thưa:

- Diệt nhi xin lấy đầu bảo chứng.

Chàng nghiêm mặt nói:

- Người mau điều năm trăm thị vệ âm thầm vây chặt khu nuôi thú của ngự hoa viên cho ta. Nhưng tuyệt đối không để những người trong ấy biết.

Chu Nguyên phụng ý thi hành. Thiên Vũ xòe tay cho Huệ Chi và Phi Hồ thấy vật mà chàng mới tìm được. Đó là những sợi lông nhỏ màu vàng nhạt của một loại thú nào đó.

Thiên Vũ hỏi Phi Hồ:

- Lãng đại ca, trong giới diệp thủ không không có cao thủ nào thường đem theo một con vật rất nhỏ lông màu vàng hay không ?

Lãng Thu giật mình vỗ trán:

- Đúng vậy. Sao ta lại không nhớ ra tên cầu tặc này chứ nhỉ. Vũ đệ quả là thông minh. Trên giang hồ có một tay đao chích danh gọi Tiểu Hâu Nhi. Không phải vì hắn có phần giống khỉ mà vì lúc nào hắn cũng kè kè một con khỉ lông vàng rất nhỏ, nhỏ đến mức có thể đứng gọn trong lòng bàn tay của gã. Nhưng cách đây năm năm, linh hầu của gã lâm bệnh chết. Từ đó không thấy gã xuất hiện nữa.

Thiên Vũ hài lòng bảo:

- Như vậy đã rõ. Tiểu đệ sẽ cho đại ca hội kiến cố nhân.

Chàng dẫn hai người vòng ra cửa ngự hoa viên, ung dung đi vào làm như ngoạn cảnh. Họ đi dần đến chuồng thú. Nơi đây không nuôi thú lớn mà chỉ có những con vật nhỏ bé, xinh xắn như: gấu trúc, thỏ, chồn, chim các loại ... và đặc biệt có một chuồng khỉ, những con khỉ nhỏ xíu, có thể chui lọt lỗ thông hơi.

Cạnh chuồng là một hán tử thấp nhỏ, còn lùn hơn cả Nhật Phi Hồ. Gã đang chú tâm chăm sóc bầy khỉ nên không phát hiện có người đến.

Lãng Thu cất tiếng gọi:

- Tiểu Hâu Nhi, dạo này người làm ăn phát tài chứ ?

Gã giật mình quay lại, thấy cố nhân biết ngay chuyện đã lộ, lập tức tung mình đào tẩu. Nhưng một đạo chỉ phong đã xạ trúng huyết Ngưu Tỵ nơi đầu gối khiến gã rơi xuống, dương đôi mắt căm hờn nhìn Phi Hồ mắng rằng:

- Ta với ngươi là đồng đạo, sao ngươi lại bán đứng ta.

Nhật Phi Hồ thản nhiên đáp:

- Ngươi sai rồi. Ta chỉ giỏi nghề đạo chích chứ đâu đủ tài truy án. Người tìm ra thủ phạm chính là Ngũ Vương Gia đây. Hơn nữa ta và Kinh Hạo chưa bao giờ xem ngươi là đồng đạo. Chúng ta dù là đạo chích cũng không táng tận lương tâm trộm đến đồng cuối cùng của người nghèo như ngươi.

Thiên Vũ nghiêm giọng bảo:

- Trượng phu dám làm dám chịu. Nếu ngươi thành thật khai báo nơi cất giấu tài sản, ta sẽ tha với Hoàng Thượng cho ngươi được chết toàn thân và không bắt tội gia quyến. Ngươi nên biết rằng kẻ trộm Quốc Khố sẽ bị tru di tam tộc.

Tiểu Hâu Nhi suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời:

- Được. Ta bằng lòng giao lại tang vật nhưng xin Ngũ Vương Gia giữ lời.

Gã khập khiễng đi vào vườn thượng uyển, chỉ một ngọn giả sơn rồi nói:

- Tất cả đều nằm trong ấy, không mất một ly.

Nhật Phi Hồ tức tốc chui vào hốc đá của ngọn giả sơn, lát sau đem ra một bọc nặng.

Thiên Vũ cất tiếng gọi:

- Thị vệ đâu ?

Chu Nguyên và đội thị vệ lập tức xuất hiện. Chàng bảo Chu Nguyên:

- Ngươi giao tên này cho thuộc hạ đưa xuống thiên lao giam giữ rồi theo ta vào châu Thánh Thượng.

Chu Nguyên giao Tiểu Hâu Nhi cho bọn thị vệ rồi xách túi tang vật chạy theo Thiên Vũ.

Hoàng Thượng cùng bá quan thấy khuôn mặt rạng rỡ của Cửu Môn Đề Đốc và túi vải trên vai, biết ngay đã tìm được của cải.

Họ Chu đặt túi xuống, mở ra rồi quỳ trước bệ rồng tâu:

- Khải tấu Thánh Thượng, nhờ tài trí của Ngũ Vương Gia, hung thủ đã bị bắt, tài sản Quốc Khố đã thu hồi.

Quan Thái Bộc Trần Trung nghe anh em thị vệ nói Ngũ Vương Gia đã thành công, lão mừng rỡ chạy vào điện Thái Hoà, quỳ xuống tung hô vạn tuế rồi quay sang kiểm tra

túi vải. Cuối cùng lão thở phào nhẹ nhõm, rưng rưng nước mắt, sụp xuống lạy tạ Thiên Vũ:

- Lão thân đội ơn Vương Gia đã cứu giúp.

Chàng đỡ lão dậy rồi hướng về Minh Mục Tôn thưa:

- Khải tấu Thánh Thượng, để việc truy tìm tài sản được dễ dàng, nhanh chóng, hạ thần đã hứa với tên đạo tặc rằng sẽ bảo tấu xin Thánh Thượng khai ân, không bắt tội gia quyến của hắn.

Thánh Hoàng hoan hỉ nói:

- Lời của khanh cũng là ý của trẫm, chỉ cần chém chết hắn là đủ.

Tam Vương Gia cười khà khà:

- Cũng may Ngũ đệ về kịp, nếu không tháng này lấy gì mà phát lương bổng cho bá quan đây.

Quần thần xúm lại tán tụng Ngũ Vương Gia. Mục Tôn cười hỏi:

- Làm thế nào mà Ngũ Hoàng Đệ có thể tìm ra thủ phạm nhanh như vậy ?

Chàng cung kính đáp:

- Khải tấu thánh thượng, sau khi quan sát sà và trần Quốc Khố, cũng như ổ khóa và lịch tuần tra, hạ thần đoán rằng tên trộm chỉ có lỗ thông hơi trên vách là nơi duy nhất có thể vào được. Trong võ lâm có một loại công phu gọi là Xúc Cốt Đại Pháp, người luyện môn này đến mức đại thành thì có thể thu nhỏ thân xác bằng một con khỉ nhỏ. Nhưng đó chỉ là giả thiết vì Xúc Cốt Công rất khó luyện. Ai ngờ, hạ thần phát giác ra trên lỗ thông hơi vách tây có dấu dây thừng cọ sát và mấy cọng lông thú màu vàng. Trên đầu bức tường hoa viên cũng có dấu tương tự. Như vậy hạ thần kết luận rằng tên đạo tặc đã cột vật nặng, ném qua lỗ thông hơi, căng dây cho tiểu hầu xâm nhập Quốc Khố lấy từ từ từng món, chủ yếu là vật nhẹ như ngân phiếu và châu báu. Đến khi được biết bên kia tường là chuồng nuôi thú cảnh và giang hồ có tên trộm Tiểu Hầu Nhi, chuyên nuôi dưỡng tiểu hầu làm phương tiện trộm thì hạ thần đoán chắc hẳn là thủ phạm.

Minh Mục Tôn vỗ long án khen chàng:

- Trẫm rất đẹp dạ khi có được một bày tôi tài ba lỗi lạc như khanh.

Bá quan văn võ ai nấy đều bái phục.

Tam Vương Gia cất tiếng hỏi:

- Ta nghe Tuần Phủ Hồ Nam dâng biểu tấu rằng Ngũ Hoàng Đệ gặp cơn gia biến, nhà cửa tan nát, chẳng hay sự việc thế nào ?

Thiên Vũ cười đáp:

- Đa tạ hoàng huynh đã có dạ quan hoài. Tiểu đệ đã cứu được song thân và thê tử. Phủ đệ đã được xây lại.

Mục Tôn kinh ngạc:

- Té ra khanh đã dùng tài sản riêng để xây Vương Phủ. Trẫm thật có lỗi khi không kịp nghĩ đến chuyện này. Để trẫm truyền Bộ Công hoàn lại chi phí cho khanh.

- Muôn tâu, tài sản trong thiên hạ đều là của Thánh Thượng, hạ thần chẳng dám nghĩ đến chuyện riêng chung. Nếu không có Thánh Thượng anh minh, uy vũ, khiến cho ngoại bang sợ hãi, chẳng dám đem quân xâm chiếm thì liệu của cải chư quan và bá tánh có giữ được chăng ?

Thánh Hoàng vô cùng đẹp dạ phán:

- Nếu bá quan đều có được tâm địa như khanh thì Đại Minh ta sẽ ngàn năm bền vững.

Quần thần sợ hãi đồng thanh tấu rằng:

- Chúng thần một lòng noi gương Ngũ Vương Gia.

Tứ Vương Gia Chu Hồng hỏi Lễ Bộ Thượng Thư Triệu Hải:

- Thánh Thượng đã truyền chỉ cho khanh viết biểu sắc phong hai họ Thương, Lục, việc ấy đến đâu rồi ?

Triệu Hải vội đáp:

- Khải bẩm Vương Gia, sắc biểu phong tặng Trung Liệt Bá Thương Thiên Long và Thành Ý Bá Lục Thám Vi đã viết xong, chỉ còn chờ tính danh của Vương Phủ để điền vào sắc biểu phong tặng tước Vương Gia.

Tam Vương Gia mỉm cười hỏi lại:

- Phần danh tự Vương Phi ta chỉ sợ sắc chỉ không đủ chỗ vì Ngũ Vương Gia có đến sáu vị chính thất.

Triệu Thượng Thư thở phào:

- May quá. Thần vốn biết Ngũ Vương Gia là Tử Đô tái thế nên đã chừa chỗ rất rộng.

Tan châu, phu thê Thiên Vũ được Thánh Thượng truyền ở lại dùng ngự thiện cùng với các Vương Gia. Sau đó chàng đưa Huệ Chi, Phi Hồ đi thưởng ngoạn cảnh vật Đế Đô. Để tránh những cặp mắt hiếu kỳ, ba người hóa trang thành nhân vật khác.

Nam Kinh nằm cạnh Trường Giang và cũng không xa biển Đông nên tiết trời không lạnh lắm. Tuyết chỉ rơi lác đác những bông nhỏ bằng hạt đậu. Ngoài thành Đế Đô có một ngọn núi nhỏ tên là Thê Hà Sơn. Trên ấy tọa lạc ngôi chùa Thê Hà Tự. Nơi đây có rất nhiều tượng phật xinh đẹp, tinh xảo nên nổi iếng thiên hạ.

Hôm nay không phải ngày rằm mà đường đi tấp nập. Hàng ngàn người y phục chỉnh tề, tay cầm nhang đèn hướng về phía Thê Hà Sơn. Thiên Vũ hiếu kỳ hỏi một lão nhân thì được biết hôm nay ở Thần Giáo đạo quán nơi chân núi Thê Hà có Kim Diện Pháp Sư dâng đàn thuyết pháp.

Chàng giật mình đi theo họ đến nơi ấy. Đạo quán tuy không lớn nhưng rất lộng lẫy, huy hoàng, xây trong một khu đất rộng, nương nhờ dưới bóng mát của những hàng cây cao vút. Sân trước rộng rãi, mặt cỏ cần xén đều đặn, sức chứa không dưới ba ngàn người. Trước thềm đạo quán là một bụi gỗ cao nửa trượng, trên đầu có toà sen bằng gỗ, sơn son thiếp vàng.

Huệ Chi nói nhỏ:

- Tướng công, sao lại có quân triều đình đứng gác ở bên ngoài ?

Nhật Phi Hồ quan sát bọn lính rồi nói:

- Chúng không mặc áo thị vệ, chắc là quân của phủ Giang Tô.

Thiên Vũ cau mày bảo:

- Lãng ca mau chạy về cung gọi Cửu Môn Đề Đốc kéo một ngàn quân thị vệ đến đây nhưng phải mặc thường phục bên ngoài, giấu kín đoản đao, giả như đi nghe thuyết pháp.

Lãng Thu ra khỏi khu vực đạo quán liền vận khinh công phi thân như gió, bắt chập những cặp mắt kinh ngạc của khách bộ hành.

Thiên Vũ thì thào vào tai Huệ Chi rồi dẫn nàng vào phía sau đạo quán. Thấy ngoài đệ tứ Kim Diện Hộ Pháp còn có khoảng sáu giáo đồ Thần Giáo nữa. Nhưng không tên nào có vũ khí. Hai người xông vào nhanh như tia chớp. Thiên Vũ xạ một đạo Kim Hành Chỉ vào Nhuyễn Ma Huyệt của tên Hộ Pháp rồi cùng Huệ Chi nhanh chóng thanh toán những tên còn lại. Chúng bị bất ngờ nên không kịp la hét, gục xuống. Phu thê Thiên Vũ trói gô tất cả lại. Chàng lột mặt nạ vàng và y phục của Kim Diện Hộ Pháp, để lộ gương mặt đầy sẹo và tấm thân xâm đầy những hoa văn cổ quái.

Thiên Vũ đeo mặt nạ vàng và khoát tấm đạo bào màu trắng, có hình Thái Cực trước ngực. Chàng cười hỏi Huệ Chi:

- Nương tử thấy ta có oai không ?

Huệ Chi tủm tỉm cười, không đáp, trở ra ngoài đón Phi Hồ. Thiên Vũ đi thẳng lối cửa chính, tung mình lên toà sen, đứng trên đó nhìn xuống toàn trường. Chiếc sân rộng đã chật ních người. Bách tính ô lên khi thấy Kim Diện Pháp Sư xuất hiện. Cửu Môn Đề Đốc Chu Nguyên đang đứng cạnh Phi Hồ và Huệ Chi.

Thiên Vũ háng giọng rồi sang sảng nói:

- Kính cáo bách tính Nam Kinh, Thần Giáo được sáng lập bởi một đại ma đầu có danh hiệu là Quỷ Ảnh Ma Dao Nam Cung Bách. Giáo Chủ bốn phái ba mươi năm trước giết người như ngóe và bây giờ cũng vậy. Tôn chỉ của bốn giáo là lợi dụng lòng mê tín của chư vị để truyền bá một loại học thuyết tà ma. Dân tộc Trung Hoa từ ngàn xưa đã thấm nhuần đạo lý của Khổng Phu Tử, sau đó là Phật Giáo. Khổng Giáo dạy chúng ta Tam Cương, Ngũ Thường và là nền tảng của vương triều, xã tắc. Nay Thần Giáo muốn bách tính quên tất cả đạo nghĩa, cương thường, đắm chìm vào sự mê hoặc của sự thăng hoa hiện tại. Thực ra chỉ là dùng được vật tạo ảo giác khoan khoái mà thôi. Bốn Pháp Sư không muốn nhìn bách tính đi vào nẻo tà ma nên gióng lên tiếng chuông cảnh tỉnh. Xin chư vị giữ gìn cái tâm chính đạo của mình và đừng nghe lời dẫn dụ của bọn bàng môn tả đạo.

Bách tính Nam Kinh sửng sốt trước những lời tố giác của Kim Diện Pháp Sư. Họ ùn ùn kéo nhau về, hết lời chửi bới Giáo Chủ Nam Cung Bách. Năm mươi tên quân của phủ Giang Tô đang định bỏ về thì Chu Nguyên chặn lại. Lúc này gã đã lột bỏ thường phục:

- Các người được lệnh của ai mà đến canh gác cho cuộc thuyết pháp này ?

Tên đội trưởng thất sắc thưa:

- Bẩm đại nhân, bọn tiểu tốt là thuộc hạ của Giang Tô Tuần Phủ đại nhân, được khẩu dụ của người đến đây bảo vệ đạo quán.

Thiên Vũ bảo Chu Nguyên:

- Hoàng Đế cho thị vệ giữ bọn này lại rồi theo ta bào thẩm vấn Kim Diện Pháp Sư.

Bốn người vào phía sau đạo quán. Chu Nguyên bắt tên Hộ Pháp quỳ xuống hỏi:

- Người tính danh là gì, mau khai báo cho bốn Đề Đốc biết.

Gã mặt thẹo nhìn Chu Nguyên với vẻ khinh bỉ, không thèm đáp. Họ Chu điên tiết định bảo thị vệ tra tấn. Thiên Vũ khóat tay, bảo tên Hộ Pháp:

- Các hạ là hảo hán giang hồ, chắc không coi đòn roi ra gì, nhưng ta không tin rằng các hạ đủ bản lĩnh để chịu cực hình phân cân thác cốt.

Là người học võ, không ai không rung mình khi nghe đến thủ pháp này. Gã còn đang do dự thì Phi Hồ bật nói:

- Nếu ta không lầm thì các hạ chính là Xú Diện Hiệp Tâm Cốc Vu ở Thanh Đảo Sơn Đông. Các hạ tuy là đạo tặc nhưng tính tình hào sảng, sao lại tiếp tay với Nam Cung Bách làm hại lê thứ ?

Cốc Vu biết không dấu được nữa, thở dài đáp:

- Tuần Phủ Sơn Đông truy nã ráo riết, tại hạ không có nơi nương thân nên mới theo Thần Giáo. Cái trò mê hoặc hạ lưu này thì tại hạ nào có thích thú gì.

Thiên Vũ hỏi lại:

- Các hạ đã gây ra án mạng hay sao mà bị truy nã ?

Cốc Vu nhìn thẳng vào mắt chàng trả lời:

- Không phải. Tuần Phủ phu nhân cho vay nặng lãi, hòm trước sai nặc nô đến đòi nợ ở một tửu quán, đánh đập người già yếu. Ta không nhịn được nên đã cho chúng một trận, đuổi về. Vì vậy mới bị Liêu Tuần Phủ truy nã.

Thiên Vũ hỏi Chu Nguyên:

- Người có nghe nói họ Liêu phẩm hạnh thế nào không ?

Chu Nguyên nhăn nhó:

- Liêu Tấn là người thanh liêm nhưng nhu nhược. Phu nhân của y là cháu họ của Hoàng Hậu, tính tình danh ác, tham lam. Nương Nương đã nhiều lần quở trách nhưng mù vẫn không chừa.

Thiên Vũ cười mát bảo:

- Để ta xem mục ta có mấy cái đầu.

Chu Nguyên lạnh gáy thưa:

- Hoàng Thúc đã quan tâm đến vụ này thì chắc Liêu phu nhân khó mà thoát tội.

Xú Diện Hiệp Tâm Cốc Vu nghe hai người đối đáp mới biết chàng thanh niên này là Ngũ Vương Gia lừng danh Đế Kinh.

Thiên Vũ cúi xuống cởi trói, giải huyết cho họ Cốc, đỡ gã đứng lên rồi nói:

- Chuyện Tuần Phủ Sơn Đông ta sẽ không bỏ qua nhưng mong các hạ đừng quên mình là thân võ sĩ, khai báo tường tận để ta dễ bề đối phó với Thần Giáo. Xong vụ này, các hạ có thể ung dung trở lại giang hồ mà không phải chịu bất cứ hình phạt nào.

Cốc Vu võ công cao cường, nổi tiếng cả một vùng đất Lỗ nên nhận ra chàng hoá trang. Gã kính cẩn nói:

- Xin Vương Gia cho kẻ hèn này được diện kiến hiệp nhan.

Thiên Vũ xoa mặt, Cốc Vu giật mình hỏi:

- Chẳng lẽ Vương Gia chính là Thương thiếu hiệp ở Kiếm Minh ư ?

Chàng mỉm cười gạt đầu, Cốc Vu lặng lẽ quỳ xuống:

- Cốc Vu xin theo Vương Gia làm nô bộc suốt đời.

Thiên Vũ cũng thềm mền anh chàng xấu xí này, chàng bảo gã:

- Bất tất phải như thế, chỉ cần người nguyện ý gọi ta bằng đại ca là đủ.

Cốc Vu mừng rỡ kêu to:

- Thương đại ca.

Chàng bèn giới thiệu Lăng Thu và Huệ Chi với gã. Phi Hồ nói đùa:

- Cũng may nhờ Kinh Hạo đi trước một bước nhận được Thiên Vũ là em. Nếu không thì ta cũng phải gọi Vũ đệ là đại ca rồi.

Mọi người bật cười vui vẻ rồi trở lại tư dinh Tứ Vương Gia. Bọn Thần Giáo và năm mươi tên quân của Tuần Phủ Giang Tô bị giam vào thiên lao.

Chu Hồng nghe kể lại sự cố dưới chân núi Thê Hà. Ông cau mày bảo:

- Bọn Thần Giáo cả gan mê hoặc bách tính vào đường tà đạo. Nhưng sao Tuần Phủ Giang Tô lại tiếp tay với chúng nhỉ ?

Cốc Vu vòng tay thưa:

- Khải bẩm Vương Gia, Tổng Quản Thần Giáo là Hàn Cán đã dâng một ngàn lượng vàng cho Tà Tuần Phủ để được phép xây dựng đạo quán và truyền giáo khắp đất Giang Tô.

Chu Hồng phẫn nộ phán:

- Hoàng Đế vào cung bảo Bộ Lại cho phát công văn hỏa tốc triệu Tà Tuyên hồi kinh gấp. Trong buổi chầu sáng mai phải có mặt.

Cử Môn Đề Đốc lập tức đi ngay. Thiên Vũ kể luôn việc Tuần Phủ phu nhân ở Sơn Đông chuyên nghề cho vay nặng lãi, ức hiếp lương dân. Chu Hồng trợn mắt bảo:

- Sáng mai xử xong họ Tà, ta sẽ cùng Hoàng Đế đến sơn Đông giải oan cho lê thứ.

oOo

Đầu giờ Mão hôm sau, Mục Tôn lâm triều, ngạc nhiên khi thấy có mặt Tuần Phủ Giang Tô Tà Tuyên. Ngài hỏi lão:

- Tà khanh hồi kinh chắc có chuyện đại sự ?

Tà Tuyên run rẩy sụp xuống trước bệ rồng:

- Khải tấu Thánh Thượng, hạ thần tối qua nhận được công văn hỏa tốc của Bộ Lại nên đi suốt đêm để dự chầu.

Tứ Vương Gia bước ra tâu:

- Muôn tâu, Tà Tuyên nhận của Thần Giáo một ngàn lượng vàng để được phép truyền bá, huyền hoặc lê thứ Đại Minh. Ngay cạnh Đế Đô cũng có một ngôi đạo quán

của bọn Thần Giáo. May mà Ngũ Hoàng Đệ phát hiện, kịp thời cảnh tỉnh bách tính Nam Kinh và bắt gọn bọn giáo đồ về cung.

Mục Tôn kinh ngạc hỏi Thiên Vũ:

- Giáo phái này xuất phát từ đâu và có mục đích gì ? Hoàng Đệ mau tấu trình cho ta rõ.

- Muôn tâu, Thần Giáo là một bang hội võ lâm nhưng lại có tham vọng đem tà thuyết của mình thay thế Tam Giáo Cửu Lưu, phủ nhận sự tu luyện, nhân cách đạo đức của người quân tử mà chú trọng đến những lạc thú, khoái cảm nhất thời. Thần đã điều tra ra bọn chúng dùng dược vật để kích thích cơ thể, tạo ảo giác khoái lạc. Theo y thuật thì việc này rất có hại, biến người theo đạo thành nô lệ của dược vật, sẵn sàng làm những việc thương luân bại lý. Tổng đàn của Thần Giáo đặt tại chân núi Thiên Mục, miền nam tỉnh Chiết Giang. Như vậy, ngoài Tạ Tuyên, có khả năng chính Tuần Phủ và quan lại Chiết Giang cũng nhận được lễ vật của bọn tà đạo.

Thánh Hoàng nghe xong nổi lồi đình, vỗ long án:

- Tạ Tuyên, người là bề tôi của Đại Minh mà tiếp tay với tà đạo làm lung lay nền móng của xã tắc, còn mặt mũi nào mà nhìn trẫm nữa.

Tạ Tuyên sợ hãi chối bai bãi:

- Muôn tâu Thánh Thượng, hạ thần nào dám làm chuyện phản nghịch ấy, chỉ vì ngu muội, không nhìn rõ chân tướng tà đạo, tưởng chúng cũng như Tam Giáo cho nên mới cho phép xây đạo quán. Còn chuyện nhận hối lộ và hỗ trợ quả là không có.

Thiên Vũ cười mát bảo:

- Không ngờ người lại dám xảo ngôn che mắt Thánh Thượng. Tờ ngân phiếu ngàn lượng vàng có dấu của tiền trang Chiết Giang, chỉ cần kiểm kê tài sản là lòi ra ngay. Còn năm mươi tên quân của phủ Giang Tô đang nằm trong thiên lao. Người còn chạy tội đường nào ?

Tạ Tuyên nghe chàng nói đúng tim đen, không dám cãi nữa, chỉ dập đầu van lạy.

Minh Mục Tôn truyền chỉ:

- Ngự tiền thị vệ, mau lột áo mũ Tạ Tuyên, giam vào thiên lao, chớ xét xử Tuần Phủ Chiết Giang xong, chem1 luôn một thể.

Quần thần xanh mặt, tự an ủi mình không phải Tạ Tuyên.

Tứ Vương Gia lại đứng ra tấu rằng:

- Liêu thị, phu nhân của Tuần Phủ Sơn Đông Liêu Tấn cho vay nặng lãi, ức hiếp lương dân, làm mất thanh danh triều đình, xin Thánh Thượng minh xét.

Thánh Hoàng tư lự một lúc rồi nói:

- Liêu thị tham lam nhưng Liêu Tấn lại là một vị quan rất tốt. Trẫm không biết phải xử thế nào vì nếu kết tội Liêu thị thì Liêu Tấn không thể làm Tuần Phủ được nữa.

Thiên Vũ nghiêm giọng tâu:

- Khải tấu Thánh Thượng, tề gia không xong thì làm sao trị quốc. Một kẻ nhu nhược, để thế tử làm nhục thanh danh Đại Minh thì sao có thể là tôi trung được ? Triều đình đầy rẫy nhân tài, lẽ nào không tìm được người thay thế ?

Quần thần nghe những lời chính khí, đồng thanh bảo tấu:

- Chúng thần cúi xin Thánh Hoàng nghiêm trị phu thê họ Liêu.

Tứ Vương Gia bước lên đứng cạnh long ngai, hạ giọng:

- Hoàng Huynh cứ việc chuẩn tấu, tiểu đệ đã xin ý kiến của Nương Nương, người đã chấp thuận rồi.

Thánh Hoàng thở phào nhẹ nhõm, sang sảng phán:

- Quốc pháp không thể không nghiêm, dù hoàng thân quốc thích cũng chẳng được miễn tội. Trẫm chuẩn tấu cho Ngũ Vương Gia đi Sơn Đông điều tra hành vi của Liêu thị. Nếu đã đủ chứng cứ thì cứ việc cách chức họ Liêu, tịch biên gia sản, cho về làm thứ dân.

Bá quan nhất tề tung hô:

- Thánh Thượng anh minh thần võ.

Hôm sau, bọn Thiên Vũ lên đường đến Sơn Đông. Giải quyết xong Liêu Tuần Phủ và Liêu thị, chàng về Cối Kê chứ không quay lại Nam Kinh nữa. Họ đến cửa tổng đàn Kiểm Minh đúng trưa ngày hai mươi bảy tháng chạp.

Long Nữ tươi cười trách:

- May mà các người về kịp, nếu không xuân này sẽ chẳng được vui.

Chàng giới thiệu Cốc Vu với mọi người rồi vào trong tấm gô. Họ Cốc tuy mặt mũi đầy sẹo nhưng không thiếu phần hiên ngang. Quần hào đã được nghe danh hấn nên vô cùng phấn khởi, đón tiếp nồng hậu.

Trong bữa tiệc tẩy trần, Cốc Vu chăm chú nhìn thanh đao treo trên vách. Gã đã từng là Hộ Pháp của Thần Giáo nên không lạ gì Ma Đao. Thiên Vũ biết gã nổi danh với pho đao pháp Long Quyển Tàn Vân nên bảo:

- Nếu Cốc đệ thích thanh đao ấy thì ta sẽ tặng cho người là vũ khí tùy thân.

Cốc Vu mừng rỡ vòng tay vái tạ:

- Đại ca quả là nhìn thấu ruột gan tiểu đệ.

Vô Nhẫn Kiếm Lý Đường lên tiếng:

- Đã nghe danh Xú Diện Hiệp Tâm từ lâu, nay sẵn có đao quý, hãy cho chúng ta thưởng thức mấy đường tuyệt kỹ.

Cốc Vu nhìn đại ca dò ý. Thấy Thiên Vũ gạt đầu, gã bước đến bên vách, lấy thanh đao xuống, vòng tay thi lễ rồi biểu diễn pho Long Quyển Tàn Vân.

Thiên Vũ chăm chú quan sát, nhận ra đao pháp của họ Cốc rất tinh kỳ và lợi hại, so với Quán Hưu và Tân Hùng có phần trội hơn. Quần hào cũng nhận thức như vậy nên vỗ tay nhiệt liệt khi Cốc Vu chấm dứt pho đao pháp. Cốc Vu được bảo đao vừa tay, phát huy được hết uy lực của đao pháp nên vô cùng cao hứng.

Đoạn Sơn Kiếm Cổ Khải Chi háng giọng hỏi Thiên Vũ:

- Hôm kia, Cái Bang cho chim câu báo rằng Tuần Phủ Giang Tô, Chiết Giang đều bị bêu đầu giữa chợ. Tổng đàn Thần Giáo ở Thiên Mục Sơn bị quan quân thiêu hủy. Quỷ Ảnh Ma Đao phải bỏ vùng duyên hải, kéo quân đi đâu không rõ. Phải chăng đó là kiệt tác của Vũ nhi ?

Chàng gạt đầu, chỉnh sắc mặt nói:

- Đúng ra chuyện của võ lâm thì không nên mượn tay triều đình giải quyết. Nhưng Thần Giáo lại chủ trương mê hoặc bách tính, phá vỡ nền tảng đạo lý của xã tắc. Vì vậy, không còn là chuyện riêng của giang hồ nữa. Sau trận này, Nam Cung Bách không còn dám khai tông lập giáo nữa, chúng ta sẽ đối phó với lão và Tình Ma bằng võ công chân chính.

Ngân Xuyên Mỹ Nhân Dương Huệ Chi tỏ vẻ lo lắng:

- Tướng công, sự xuất hiện của Ma Hỏa Giáo quả là đáng lo ngại. Chàng đã có kế sách gì chưa ?

Chàng gạt đầu, nâng chén uống cạn, rồi quay sang hỏi Trương Hoàn:

- Nhị thúc, chẳng hay mặt trận phía tây thế nào rồi ?

Trương Hoàn cười đáp:

- Không hiểu sao Hồng Giáo tự động rút quân về Thanh Hải án binh bất động. Bọn Quán Hưu và Tân Hùng nóng ruột gửi thư xin rút quân. Hội Chủ còn chờ ý kiến của Vũ nhi nên chưa hồi đáp.

Chàng vòng tay kính cẩn nói với Thiên Cơ Thư Sinh Khúc Vệ:

- Tiên sinh là bậc tài cao học rộng, xin cho biết phải đối phó với Ma Hỏa Giáo bằng cách nào ?

Khúc Vệ không ngờ chàng lại tôn kính mình như vậy, lão cảm kích nói:

- Thiếu chủ quá lời, khiến lão phu thêm hổ thẹn. Nhưng đã hỏi thì lão phu cũng xin đưa ra thiển ý của mình. Ma Hỏa Giáo là một bang hội vô cùng thần bí. Bọn giáo

chúng võ công quỷ dị, thiện dụng hỏa khí, độc thủy, độc sa, mê hương... nếu bọn họ tái xuất giang hồ thì thật đáng sợ. Muốn ngăn chặn hiểm họa này, một là phải tìm cho được hang ổ, tập trung quần hào võ lâm tiêu diệt tận gốc. Hai là tìm cách thuyết phục Ma Hỏa Giáo cắt đứt liên minh với Bá Câu, sống hoà bình với các phái võ lâm. Đó là về mặt chiến lược. Còn khi đã xảy ra thế lưỡng lập, lão phu xin phụ trách việc tìm ra phương pháp giúp nhân thủ của chúng ta chống lại các loại vũ khí tàn độc của tà giáo.

Long Nữ Tiêu Phi Phượng tươi cười khen tặng:

- Khúc lão ca quả là bậc tài trí, Kiếm Minh được người phò tá quả là vạn hạnh.

Thiên Cơ Thư Sinh tỏ vẻ ngượng ngùng:

- Nếu không có thiếu chủ rộng lượng thu nạp thì chút tài năng hèn mọn này biết thi thố vào đâu được.

Hoàng Diện Tú Sĩ Lâm Thuyên vòng tay nói:

- Bẩm Hội Chủ, gần tháng qua, lão phu đã đi xem xét thổ nghi, địa thế vùng Thiểm Tây, Tứ Xuyên và đã mua được mấy vạn mẫu đất cùng một số cơ sở kinh doanh có vị trí tốt. Tàn yển, lão phu sẽ trình bày chi tiết.

Long Nữ ôn tồn bảo:

- Ta biết Lâm huynh là người có tài kinh doanh, xin tiếp tục ra sức giúp đỡ Kiếm Minh.

Thiên Vũ cất tiếng:

- Trở lại vấn đề Ma Hỏa Giáo, tại hạ tán thành phương pháp thứ hai là thuyết phục họ cùng chung sống hoà bình. Vì nếu xảy ra cuộc đối đầu sẽ phải hy sinh nhiều xương máu. Nhưng không biết sào huyệt mgg ở đâu để đến mà thương lượng.

Hoàng Diện Tú Sĩ buột miệng:

- May mà lão phu có biết đôi chút. Năm kia, Hàn Cán về quê thăm nhà, Bá Câu bảo lão phu sửa soạn năm phần lễ vật để Hàn Cán ghé qua dãy Nam Lĩnh trao tặng. Lão phu có hỏi y mỗi phần độ mấy trăm lượng. Bá Câu cười bảo: "Mấy lão ma đầu này ăn chay nhưng rất tham tiền, phải trên ngàn lượng mới đủ lễ số". Chúng ta đều biết Ma Hỏa Giáo có năm vị trưởng lão phụ trách năm đường Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Thiên Vũ phấn khởi nói:

- Như vậy, ăn tết xong, tại hạ sẽ lên đường xuống Hồ Nam, vào rừng Nam Lĩnh tìm căn cứ Ma Hỏa Giáo.

Sáu vị thiếu phu nhân thấy trượng phu lại sắp đi vào hiểm địa, đồng thanh đòi theo. Ai ngờ Thiên Vũ đồng ý:

- Ta chấp nhận cho sáu nàng và Sơn nhi đi theo. Nhưng phải ở lại Vương Phủ bên bờ hồ chờ đợi. Tân Long, Cốc Vu, Cô Hạc và một trăm đao thủ Thất Tinh Đường sẽ theo bảo vệ.

Lục gia và Lục mẫu nghe nói vậy liền bảo:

- Vũ nhi, chúng ta cũng muốn thăm lại Động Đình Hồ.

Thiên Vũ kính cẩn thưa:

- Song thân đã dạy, Vũ nhi chẳng dám không nghe.

Long Nữ bắt chàng phải đem theo nhân thủ. Thiên Vũ lắc đầu:

- Hải nhi sẽ truyền cho Tuần Phủ Hồ Nam điều ngàn quân triều đình đến lập doanh trại cạnh Vương Phủ. Xin mẫu thân gửi thư gọi Đồng tiền bối và bọn Quán Hưu, Tân Hùng về trấn giữ tổng đàn. Nếu cuộc thương thuyết không thành thì lực lượng này sẽ kéo xuống Nam Lĩnh tiêu diệt Ma Hỏa Giáo.

Sáng mừng sáu tháng giêng, hương xuân còn dịu dàng khắp đó đây, đoàn kỵ mã Thất Tinh Đường hộ tống ba chiếc xe song mã xuôi nam. Một chiếc dành cho Yến Vân và Sơn nhi, chiếc thứ hai của phu thê họ Lục, còn chiếc thứ ba chất đầy quần áo của sáu nàng.

Nếu Sơn nhi không bú sữa thì cũng chẳng ai biết trong sáu nữ lang này ai là mẹ ruột. Các thiếu phu nhân thay nhau chăm sóc tiểu hải nhi để Yến Vân được thông dong trên lưng ngựa cạnh Thiên Vũ. Từ ngày đến tổng đàn Kiếm Minh, nàng chẳng được đi đâu cả. Nói chung, trừ Huệ Chi, các nàng đều giống nhau, suốt năm quanh quẩn ở Cối Kê.

Càng về phía nam, trời càng đỡ lạnh nhưng tuyết vẫn rơi dày. Đường quan lộ và vạn vật hai bên đường chìm dưới làn tuyết trắng. Phong cảnh đơ điệu ấy chẳng lấy gì làm xinh đẹp nhưng đối với các mỹ nhân cũng quá đủ. Họ vui vẻ cười nói, đùa giỡn.

Đến Lão Hà Khẩu, cách Cối Kê hơn trăm dặm thì trời đã gần Ngọ. Thấy cạnh đường có một phạn điểm rộng rãi, sạch sẽ, Thiên Vũ ra hiệu dừng cương. Tân Long, Cốc Vu vào trước xem xét rồi trở ra mời thiếu chủ và gia quyến xuống xe.

Chỉ có năm mươi đao thủ Thất Tinh Đường vào quán, năm mươi người còn lại bao quanh, cảnh giới bên ngoài. Khi tốp trước ăn xong sẽ ra thay chỗ.

Chủ quán vừa mừng vừa sợ, khom lưng đón tiếp. Lão thâm đoán ông già râu bạc kia là một vị quan cáo lão, có nhiều tài sản nên mới phải mượn người bảo vệ.

Tân Long đốc thúc thuộc hạ ăn nhanh để trở ra thay phiên cho số ở ngoài. Phi Hồ cũng đã ăn xong nên theo ra tán gẫu với gã họ Tân. Thiên Vũ ngồi cùng bàn với Lục gia và Cốc Vu, nhâm nhi chén rượu nồng cho ấm bụng.

Bồng nghe Tân Long ở ngoài quát lớn:

- Đứng lại.

Và nghe tiếng Phi Hồ:

- Khoan đã, đây là sư đệ của ta.

Cốc Vu lúc này đã định nhảy đến đứng cạnh bàn Lục Mẫu và sáu vị phu nhân để bảo vệ, nay nghe vậy, thở phào ngồi im. Gã mới đến Kiếm Minh có mấy ngày nên không biết rằng sáu nữ lang tuyệt sắc kia đều giỏi võ nghệ, nhất là Huệ Chi, Mộ Dung Uyển và Tần Thao Ngọc.

Lát sau, Lăng Thu dẫn vào một hán tử tuổi trạc tam tuần, người dong dỏng cao, dung mạo bình thường nhưng chiếc mũi lại to quá khổ nên trông có vẻ hoạt kê. Thấy gã hơi thở dồn dập, y phục ướt đẫm mồ hôi, ai cũng đoán ra gã đang bị truy đuổi. Phi Hồ giới thiệu với Thiên Vũ:

- Đây là Đại Ty Thử Lâm Kiều, sư đệ của ta.

Thiên Vũ cười bảo:

- Lâm huynh chạy nhiều chắc đã mệt, xin mời an tọa uống chén rượu giải khát.

Lâm Kiều bối rối ngồi xuống nhưng mắt vẫn liếc ra ngoài đầy vẻ lo âu.

Lăng Thu hỏi gã:

- Người đã gây ra chuyện gì và bị ai truy đuổi mà chạy bán sống bán chết vậy ?

Lâm Kiều uống cạn chén rượu đáp:

- Tiểu đệ đang gặp họa sát thân. Hôm trước, tiểu đệ mò vào tổng đàn Thiết Kỳ Bang định kiếm chút bạc vui xuân, tình cờ nghe được chuyện cơ mật của bọn chúng, giật mình gây ra tiếng động nên bị phát giác. Ngô Bang Chủ dốc toàn lực truy lùng. Tiểu đệ còn gặp được sư huynh là may mắn lắm rồi nhưng có lẽ chúng sắp đuổi đến nơi, tiểu đệ phải đi thôi.

Phi Hồ bực tức nói:

- Đã có thiếu chủ Kiếm Minh ở đây thì người cứ yên tâm mà kể rõ sự tình.

Lâm Kiều mừng rỡ nhìn Thiên Vũ cười cầu tài:

- Xin thiếu chủ ra tay cứu mạng, Kiều này nguyện làm thân trâu ngựa đáp đền.

Thiên Vũ mỉm cười hỏi:

- Lâm huynh đã nghe được những gì ?

- Đêm ấy, tại hạ vừa trèo lên nóc khách sảnh, dõng ngồi nhìn xuống thấy Bang Chủ Thiết Kỳ Bang là Ngô Xương Thạc cùng bốn Đường Chủ đang đàm đạo với một hắc y nhân bịt mặt. Nghe chúng xưng hô mới biết lão hắc y chính là Triệu Bá Câu. Lão đến

đấy để yêu cầu Thiết Kỵ Bang liên thủ với Thần Giáo và Ma Hỏa Giáo tiêu diệt Kiếm Minh cùng các phái bạch đạo, thống trị võ lâm. Lão còn nói rằng Thương thiếu chủ đã vào được Kim Cung, đem về một lượng châu báu trị giá hơn trăm vạn lượng vàng.

Họ Lâm vừa kể xong thì ngoài xa vọng đến tiếng vó ngựa dồn dập và tiếng tù và vang dội. Một thủ hạ đã ôm sáu thanh trường kiếm từ xe ngựa vào cho các thiếu phu nhân.

Thiên Vũ bảo Cốc Vu:

- Sáu vị anh thư này có thể bảo vệ được nhị vị nhân gia, người theo ta ra ngoài xem sự thể.

Phi Hồ dặn sư đệ ngồi im rồi cũng đi theo Thiên Vũ. Trước cửa quán, một trăm đao thủ Thất Tinh Đường đứng im như pho tượng, mắt tỏa đầy sát khí.

Đối phương gồm hơn trăm kỵ mã áo đen, đứng đầu là một thanh niên tuổi đôi mươi, thần thái vô cùng cao ngạo.

Gã đang đối đáp với Tân Long:

- Chư vị dám cản trở Thiết Kỵ Bang truy tầm đạo tặc ắt là không muốn sống nữa.

Tân Long lạnh lùng đáp:

- Thiếu chủ của chúng ta cùng gia quyến đang dùng bữa, dù quan quân triều đình cũng không dám kinh động, huống hồ gì bọn cẩu tặc các người.

Phi Hồ nói nhỏ:

- Gã đó là Ngô Xương Vân, ái tử duy nhất của Bang Chủ Thiết Kỵ Bang. Nếu bắt được gã làm con tin thì lão họ Ngô sẽ không dám đụng đến một cọng cỏ của Kiếm Minh.

Thiên Vũ hiểu ý, gạt đầu, tiến hẳn ra ngoài, cao giọng:

- Thiết Kỵ Bang dám âm mưu cấu kết với công địch của võ lâm là Tinh Ma. Chuyện này lộ ra ngoài thì các người sẽ không còn đất sống. Khôn hồn thì mau cắt đứt liên minh với bọn ác ma.

Ngô Xương Vân bật cười khanh khách:

- Chỉ lát nữa đây, phụ thân ta kéo thêm nhân mã tới thì bọn người chẳng ai sống sót mà mở miệng.

Thiên Vũ cười mát bảo:

- Bá Câu và Nam Cung Bách gặp ta còn phải nhanh chân đào tẩu mới mong toàn mạng. Thiết Kỵ Bang là cái thá gì mà dám buông lời cuồng ngông ?

Ngô Xương Vân giật mình kinh hãi

- Té ra người chính là Thương Thiên Vũ đấy ư ?

Chàng không đáp, phát tay ra lệnh:

- Tân Long, Cốc Vu, bắt sống họ Ngô cho ta, còn bao nhiêu giết sạch hết.

Dao thủ Thất Tinh Đường dũng mãnh như đàn báo, vung loan đao xông vào bọn Thiết Kỵ Bang. Tân Long, Cốc Vu vây chặt Ngô Xương Vân.

Dao pháp Thất Tinh cực kỳ lợi hại, chưa đầy khắc thời gian đã giết được gần nửa lực lượng đối phương. Tiếng gào thảm thiết hòa với tiếng thép va chạm nhau vang dội cả một vùng. Tiểu hài nhi Thiên Sơn sợ hãi bật khóc, Yến Vân ôm chặt con vào lòng vỗ về.

Ngô Xương Vân là kẻ gian hoạt, biết đối phương không dám giết mình nên lăn xả vào tấn công chứ không thèm phòng thủ. Cốc Vu động nộ, vung Ma Đao, vận toàn lực chém gãy kiếm của gã để Tân Long từ phía sau nhảy vào ôm cứng, bắt sống đối phương.

Từ xa, tiếng vó ngựa khua vang. Thiết Kỵ Bang Chủ Ngô Xương Thạc cùng hơn hai trăm bang chúng đến nơi thì trận chiến đã tàn cuộc. Gần trăm võ sĩ Thiết Kỵ Bang phơi thây trên bãi cỏ trước cửa quán. Máu chảy nhầy nhựa cả mặt đất, mùi tanh xông lên nồng nặc.

Ngô Xương Thạc thấy thuộc hạ chết thảm và ái tử lọt vào tay người, biến sắc mặt quát hỏi:

- Các người là ai mà thủ đoạn tàn độc đến dường này ?

Thiên Vũ lạnh lùng đáp:

- Chúng ta không nhanh tay để lão ỷ số đông mà chiếm thượng phong hay sao ? Kiếm Minh không thích giết người nhưng cũng chẳng thích bị người giết.

Họ Ngô chưa hề gặp chàng nhưng đã nghe lời đồn đại về bậc kỳ hiệp tài mạo vẹn toàn Thương Thiên Vũ. Lão giật mình hỏi lại:

- Các hạ là Thương Thiên Vũ, thiếu chủ Kiếm Minh ?

Chàng gạt đầu bảo lão:

- Bang Chủ tuổi đã cao mà lại hồ đồ đến mức đi liên minh với tà ma chống lại võ lâm. Nay ái tử lọt vào tay ta, lão định thế nào ?

Ngô Xương Thạc thở dài đáp:

- Họ Ngô chỉ có mình Xương Vân để nối dõi tông đường. Lão phu xin lập trọng thệ, xa lánh bọn ma đầu. Nếu sai lời sẽ chịu cảnh tuyệt tử tuyệt tôn. Mong thiếu chủ tha cho khuyến tử.

Thiên Vũ nghiêm mặt nói:

- Được. Các hạ là tôn sư một phái, tại hạ tin lời. Từ nay Thiết Kỵ Bang cùng Kiếm Minh như nước sông, nước giếng, không đụng chạm đến nhau.

Nói xong, chàng vươn tay hữu nắm cổ áo Ngô Xương Vân quăng về phía họ Ngô. Ngô Xương Thạc đón lấy con, bị luồng lực đạo đẩy lùi ba bước. Lão kinh hãi thầm nhủ:

“Vân nhi nặng hơn trăm cân mà họ Thương chỉ quăng nhẹ đã bay xa gần hai trượng, công lực này quả là đáng sợ.”

Lão quát thủ hạ mang thi hài bang chúng trở về.

oOo

Bốn ngày sau, đoàn người của Thiên Vũ đến Vương Phủ cạnh Động Đình Hồ. Cô Hạc ở đây rèn luyện kiếm pháp đã tinh thực, đang định lên đường về tổng đàn Kiếm Minh ở Cối Kê thì thấy đại ca đưa bầu đoàn thể tử đến, gã mừng vô hạn.

Lục Thám Vi và Lục mẫu cùng các nàng dâu đi một vòng tham quan phủ đệ. Đám gia nhân cũ của Lục gia trang xúm lại vấn an, nước mắt vui mừng tuôn không ít.

Viên Ngoại Lang Tất Khánh giờ là Tổng Quản của Vương Phủ, đồng canh với Lục gia nên hai người rất tâm đắc.

Sáng ra, Thiên Vũ và Phi Hồ lên đường xuống Lĩnh Nam. Chàng ghé qua Trường Sa bảo Hoàng Tuần Phủ điều một ngàn quân về Hành Dương lập doanh trại.

Rặng núi Nam Lĩnh nằm ở ranh giới giữa Hồ Nam và hai tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây. Độ cao chừng bốn năm trượng, chạy dài từ đông sang tây. Bên kia núi chính là đất Nam Hoang.

Năm ngày trôi qua, hai người đã đến dưới chân dãy Nam Lĩnh. Tuyết trên đỉnh vẫn còn trắng xóa nhưng đang tan dần tạo thành dòng suối nhỏ chảy theo sườn núi. Cách đó hai dặm là một thị trấn lớn. Bọn Thiên Vũ vào khách điểm tìm phòng nghỉ ngơi. Bản lãnh chàng đã đến mức xuất thần nhập hóa, dùng tiểu đao cũng lợi hại không kém trường kiếm. Hơn nữa, mục đích của chàng đến đây là để thương thuyết nên chẳng đeo kiếm làm gì.

Phi Hồ bàn với Thiên Vũ:

- Hôm nay ngày rằm thì không tính nhưng từ mai, chúng ta cứ lui tới những tửu quán. Nếu thấy cao thủ nào ăn chay thì đó là môn đồ Ma Hỏa Giáo. Chỉ cần theo dõi hẳn là biết ngay cứ địa.

Thiên Vũ tán thành. Sau hai ngày rảo quanh các phạm điểm, họ chú ý đến một đại hán tuổi độ tứ tuần, thân hình vạm vỡ, mặc áo xanh, lưng đeo đơn đao. Gã uống rượu như hũ chìm nhưng không ăn thịt cá, cả bữa cơm chỉ có dưa và miếng đậu hủ kho.

Đại hán ăn uống xong đã là cuối giờ Ngọ. Gã lão đảo đi về phía rặng Nam Lĩnh. Phi Hồ và Thiên Vũ kín đáo bám theo sau. Đến chân một vách núi thẳng đứng, gã quay lại ngó trước ngó sau cẩn thận rồi mới vạch dây leo chui vào một ngách đá hẹp.

Thiên Vũ quay sang dặn dò Phi Hồ:

- Lãng đại ca cứ trở về khách điểm chờ đợi. Sau ba ngày nếu không thấy tiểu đệ thì lập tức cưỡi Hồng Nhi về Cối Kê, huy động nhân thủ Thất Tinh Đường và Thần Đao Đường phối hợp với bọn Tân Long ở Hành Dương, kéo xuống đây tấn công Ma Hỏa Giáo. Quyền thống lĩnh nên giao cho Thiên Cơ Thư Sinh.

Lãng Thu nhìn chàng với cặp mắt lo âu, thương mến, dùng dằng chẳng muốn đi. Thiên Vũ trấn an gã:

- Đại ca yên tâm, tiểu đệ có bảo y hộ thân, không thể táng mạng được đâu.

Phi Hồ biết tính chàng cương quyết, đã làm gì cũng suy nghĩ kỹ và không bao giờ đổi ý giữa chừng. Gã quay lưng đi về hướng thị trấn. Thiên Vũ vận công bảo vệ toàn thân rồi chui vào ngách đá. Đây có lẽ là đường ra vào chính của bọn giáo đồ lên ra ngoài uống rượu. Vì vậy chẳng có ai canh giữ. Hết đoạn đường ba chục trượng tối tăm, chàng thấy phía trước là một sơn cốc rộng rãi, dài rộng ước chừng hơn trăm trượng. Bốn bề là vách núi cao sừng sững, vách phía Đông có cắm những thanh gỗ tròn để làm bậc thang lên xuống.

Toà đại sảnh ở giữa xây toàn bằng đá núi, chung quanh là hàng trăm tiểu xá bằng gỗ, mái lợp ngói.

Thiên Vũ ung dung đi thẳng đến đại sảnh. Bọn giáo đồ xuất hiện, bủa ra vây chặt. Y phục của chúng không đồng nhất, đại loại có năm màu trắng, vàng, lam, đen, đỏ, tương ứng với ngũ hành.

Một tên áo lam quát hỏi:

- Người là ai mà dám vào trọng địa bốn giáo ?

Chàng mỉm cười đáp:

- Tại hạ là Thương Thiên Vũ, thiếu chủ của Kiếm Minh, muốn được bái kiến Giáo Chủ của quý giáo.

Bọn này đã được nghe năm mươi gã hồng y của Xích Hỏa Đường trở về kể lại cuộc chiến ở Thiên Mục Sơn nên biết uy danh của Thiên Vũ. Chúng giật mình lùi lại

ngắm nghĩa. Thấy đối phương chỉ là một chàng công tử anh tuấn, nho nhã, bộn giáo đồ bán tính bán nghi.

Bỗng từ đại sảnh vọng ra tiếng nói:

- Các người hãy mời Thương công tử vào.

Gã áo lam nghe vậy, vòng tay nói:

- Trần Trưởng Lão đã có lời, xin công tử theo tại hạ vào đại điện.

Thiên Vũ gật đầu, chấp tay sau lưng, chậm rãi bước theo gã. Đến cửa đại điện, gã này dừng lại nhường chàng cho một lão nhân tóc bạc, không râu, mặc áo vàng.

Hoàng y lão nhân vòng tay chào:

- Lão phu là Trần Đăng Cơ, Đường Chủ Hoàng Mộc Đường, mời công tử vào bái kiến Giáo Chủ.

Đại điện bên ngoài có vẻ thô lậu nhưng bên trong lại vô cùng tráng lệ. Vách và nền đều lát vân thạch. Hai hàng cột chính bằng lương mộc cao hơn hai trượng, đen bóng, chu vi hơn một người ôm. Với chiều ngang năm trượng, chiều dài mười trượng, toà sảnh đường này chứa được cả ngàn người.

Cuối sảnh là thạch án cao chừng sáu thước, trên có bốn chân cao bằng đá đen. Ngọn ma hỏa xanh lè, cháy mạnh nhưng không hề có khói. Trước thạch án là một hàng ghế năn chiếc, đã có bốn người ngồi. Người ở giữa mặc hồng bào, trên đầu có vương miện Giáo Chủ bằng vàng, hình ngọn lửa.

Trần Trưởng Lão hướng về phía Giáo Chủ nói:

- Cung bảm Giáo Chủ, đây chính là Thương Thiên Vũ mà Triệu Bá Câu đã nhắc đến.

Giáo Chủ là một lão già tuổi quá thất tuần, tóc bạc râu đen, trên mặt có vết sẹo chạy dài từ đuôi mắt trái xuống cằm. Nhãn quang xanh lè trông thật ghê rợn.

Lão trầm giọng bảo:

- Bổn Giáo Chủ là Nhiệm Bá Niên, mời Thương công tử an tọa.

Chàng vòng tay vái tạ rồi ngồi xuống chiếc ghế dựa bên tay hữu, cách các lão nửa trượng.

Hoàng Mộc Đường Chủ Trần Đăng Cơ giới thiệu ba vị Trưởng Lão còn lại:

- Bạch Kim Đường Chủ Kim Thiện Hoà

- Thanh Thủy Đường Chủ Trưởng Hữu Nhân

- Hắc Thổ Đường Chủ Vương Thời Mẫn

- Giáo Chủ bổn giáo cũng là Đường Chủ Xích Hỏa Đường.

Chờ họ Trần nói xong, Thiên Vũ vòng tay nói:

- Kính cáo Giáo Chủ và chư vị Trưởng Lão. Hôm nay tại hạ đại diện cho các phái võ lâm đến đây có đôi lời hơn thiệt. Xin Giáo Chủ xoá bỏ liên minh với Tình Ma và Thân Giáo, để tránh cho giang hồ một cuộc chém giết thảm khốc, tổn hại xương máu của cả đôi bên.

Nhiệm Giáo Chủ cười nham hiểm:

- Bỏn Giáo Chủ sẽ nhận lời nghị hoà nếu công tử chịu đem kho tàng Kim Cung dâng cho bốn giáo.

Chàng thần nhiên hỏi lại:

- Chuyện đó không khó, nhưng Giáo Chủ có biết đích xác tại hạ lấy được bao nhiêu chẳng ?

Nhiệm Bá Niên bối rối:

- Ai mà chẳng biết số châu báu của Kim Tỏa Lão Nhân trị giá không dưới trăm vạn lượng vàng.

Thiên Vũ cười mát:

- Lời đồn đại của giang hồ sao có thể tin được ? Chỉ mình tại hạ mới biết con số thực sự. Giáo Chủ ra điều kiện trên cơ sở một việc không nắm chắc thì e chẳng phải là người cơ trí. Nhưng tại hạ đồng ý tặng năm vạn lượng vàng để Ma Hỏa Giáo xây dựng tổng đàn, xuất đầu lộ diện chung sống hoà bình với võ lâm.

Nhiệm Bá Niên ngửa cổ cười ghê rợn:

- Người đã vào đến đây mà còn dám buông lời cuồng ngạo. Chỉ cần bắt được người thì lo gì Kiểm Minh không đem trăm vạn lượng vàng đến chuộc ?

Thiên Vũ điềm nhiên đứng lên bảo:

- Tại hạ vì không muốn phí xương máu của hai bên nên mới đến đây thương thuyết chứ đâu phải vì sợ Ma Hỏa Giáo ? Vũ mỗ nào coi cái hang chuột này ra gì ?

Bốn vị Trưởng Lão phần nộ nháy đến bao vây. Thiên Vũ không khách sáo, đỡ pho Cô Lô Tích Lịch Quyền tấn công. Quyền phong vũ vũ như sấm động, nhanh như thiểm điện. Bốn lão ma choáng váng trước pho quyền kỳ tuyệt, vận dụng Ảo Ma Thân Pháp né tránh. Thanh Thủy Đường Chủ vung song chưởng đánh liền ba chiêu, chưởng kinh chạm vào quyền phong nổ vang rền.

Thiên Vũ dựa vào lực phản chấn, đảo người đến bên Hắc Thổ Đường Chủ, xòe tay ra chiêu Thần Long Vân Hiện. Lão bối rối vung song chưởng chống đỡ thì chàng đá liền bốn cước liên hoàn. Đây là chiêu Cô Lô Tảo Vụ của Ma Quân.

Họ Vương không còn cách nào né tránh, lãnh nguyên một cước vào lưng, máu phun thành vòi, nhảy ra ngoài dưỡng thương.

Thiên Vũ đỡ pho khinh công Thiên Biến Thần Bộ phối hợp với quyền chưởng đánh cho ba lão ma râu tóc rối bời. Nhiệm Giáo Chủ nghe nói chàng kiếm thuật thông thần, thắng cả Ma Dao, không ngờ quyền pháp của chàng cũng vô cùng lợi hại.

Lúc này ba vị Trưởng Lão đổi chiến thuật, đứng theo thế chân vạc, thay phiên nhau bổ những đạo chưởng phong như bão tố vào đối thủ. Thiên Vũ không để mắc bẫy, quát lên như sấm, tung người lên không xuất chiêu Long Giáng Ba Trung trong Giáng Long Tam Chưởng, chụp xuống đầu Hoàng Mộc Đường Chủ. Ba lão ma vội hợp chưởng chống đỡ. Luồng chưởng kinh khủng khiếp đẩy chàng văng lên cao. Thiên Vũ lại chúí đầu đâm xuống nhưng lần này trong tay chàng đã có tiểu đao. Chiêu Kiếm Tiểu Lô Trung xé vụn chưởng phong, rít gió chụp xuống đầu ba lão ma. Tiểu đao sắc bén vô song, tiện đứt bàn tay hữu Bạch Kim Đường Chủ và đả thương hai lão kia. Ngực và vai chàng cũng hứng ba chưởng nhưng nhờ bảo y và thần công hộ thể nên chẳng hề hấn gì.

Nhiệm Giáo Chủ thấy chàng bản lĩnh cao siêu như vậy, biết mình không địch lại. Lão mỉm cười âm hiểm quát lớn:

- Ba vị sư đệ lui ra để ta tiếp hấn vài chiêu.

Ba lão ma tung mình khỏi đấu trường. Thiên Vũ tưởng họ Nhiệm ra tay thật nên đứng lại không đuổi theo mấy lão Đường Chủ. Khi thấy Giáo Chủ Ma Hỏa Giáo vẫn ngồi yên trên ghế, chàng xúc động linh cơ, tung mình khỏi chỗ đứng nhưng đã quá muộn. Nhiệm Bá Niên bắm nút cơ quan nơi tay ghế, mảnh sàn nhà dưới chân chàng mở ra, nuốt chửng lấy Thiên Vũ. Chàng cả kinh vỡ liên tục ba đạo chưởng phong xuống dưới để hãm bớt đà rơi. Cuối cùng Thiên Vũ đáp xuống nền hang sâu thẳm, tối đen. Ngược lên thấy ánh dương quang mờ mờ rọi qua khe cửa sập.

Chàng bật hỏa tập xem xét thạch huyết, thấy hang sâu hơn mười trượng, trên nhỏ dưới to như hình phễu úp ngược. Đáy tròn rộng độ ba trượng, rải rác trên nền đá là những bộ xương trắng hếu, mùi hôi hám, ẩm mốc xông lên nồng nặc.

Dù bao nhiêu vật quý giá và ngân phiếu chàng đã trao cho Phi Hồ nhưng trong cán tiểu đao có dấu một viên dạ minh châu lớn bằng trái nhãn. Ngọc chỉ tỏa sáng mờ mờ nhưng cũng đủ làm hang sâu bớt u ám. Chàng thầm cảm ơn Lãnh Sương Tiên Tử đã lo xa.

Chàng ngồi sát vách hang, bình tâm vận công điều dưỡng và tính toán phương sách thoát thân. Thiên Vũ đoán rằng nơi đây phải có cửa ngầm ra vào vì khắp nền

hang không hề có một mảnh thép nấp. Chúng tỏ chúng đã giam những người sụp bầy cho đến khi chết đói rồi mới vào thu lượm tài sản và vũ khí.

Chàng nhận nài chờ đến đêm xuống mới tiến hành xem xét vách đá chung quanh dáy hang. Bỗng cửa bầy trên đầu thạch huyết mở ra, họ Nhiệm đứng trên nói vọng xuống:

- Người dù có là Đại La Thiên Tiên cũng không thoát khỏi tử huyết này đâu. Chỉ mười ngày sau, người sẽ đói đến mức chẳng còn động đậy được nữa. Lúc ấy, chúng ta sẽ xuống trời lại đem lên, thông báo cho Kiếm Minh mang vàng đến chuộc.

Lão nói xong, chàng ước đoán đã quá canh ba, liền bật hỏa tộ đi một vòng quanh vách, quan sát thật kỹ. Quả nhiên có một khung cửa đá nhưng khi chàng thò tiểu đao vào khe để chặt then thì mới biết cánh cửa này dày cả thước. Then và bản lề ở phía bên kia, tiểu đao ngắn quá không cách nào đụng đến được.

Thiên Vũ thất vọng đến nỗi không ngủ được, ngồi nhìn dạ minh châu mà nghe lòng sầu héo. Đến cuối canh tư, chàng thiếp đi và bật dậy khi trời đã sáng. Tiếng chân người khua nhẹ trên nắp hầm.

Chàng nghe bụng mình sôi lên vì đói, chợt nhớ đến những vị thần tăng, mỗi lần diện bích cả tháng không ăn uống. Thiên Vũ lẩm nhẩm đọc lại những câu kinh văn trong Bối Diệp Chân Giải.

Quá trưa, chàng thức ngộ rằng những câu chân kinh trúc trắc, khó hiểu này là nguyên gốc của môn Kim Thân Thần Công, Bát Nhã Tâm Kiếm và Kim Hành Chỉ. Vậy là Kim Tỏa Lão Nhân, tức Không Tâm Thiên Sư, nhờ tinh thông Phạm văn nên luyện được thần công trong Bối Diệp Chân Giải. Sau khi ông rời chùa thì không ai biết loại chữ này nữa. Chàng thầm cảm kích sư phụ đã diễn giải cặn kẽ ba môn tuyệt học kia. Nếu không, cứ theo Chân Giải mà luyện thì phải mất đến mười năm mới xong. Thiên Vũ chú tâm đến đoạn kinh văn nói về chiêu Tâm Kiếm Tề Phi. Chàng so sánh khẩu quyết mà sư phụ để lại, giật mình phát giác ra có sự khác biệt nhỏ.

Theo kinh văn, chân khí đi từ đan điền lên đến huyết Phế Du rồi rẽ sang huyết Thần Đường, Thiên Tông, Kiêu Tĩnh, chạy xuống tay tả. Còn di bút của sư phụ thì lại ghi rằng chân khí lên đến huyết Tâm Du và rẽ sang tay hữu. Như vậy, có lẽ ông đã rời chùa hơi sớm, trước khi luyện thành chiêu thứ bảy. Vì vậy ông không nhớ kinh văn của chiêu cuối cùng. Nhưng vì đã thề không trở lại Thiếu Lâm nên chẳng có cơ hội xem lại Chân Giải. Hơn nữa, việc chiêu thứ tám đột nhiên lại chuyển qua dùng tay tả là một điều mà chẳng ai dám nghĩ đến.

Suy luận xong, Thiên Vũ thử áp dụng hướng mới. Quả nhiên chân khí lưu chuyển ào ào dồn ra cách huyết Thiếu Trạch, Thiếu Xung, Trung Xung và Thương Dương ở bàn

tay tả khiến tiểu đao phóng ra bay lượn trong không trung như đạo hào quang đâm chém đủ các thế thức trong chiêu kiếm rồi trở lại tay chàng.

Thiên Vũ say mê luyện tập. Đến chiều đã có thể khống chế thần đao ở khoảng cách chừng mười bước chân. Chàng rất phấn khởi nhưng tự nhủ phải ra khỏi đây thật sớm, nếu kéo dài sẽ không đủ khí lực đào thoát.

Vách hang trơn bóng và dốc ngược nên không thể dùng Bích Hồ Du Tường, cùng lắm là chỉ đi được nửa đường là rơi xuống vì không có điểm tựa dưỡng sức.

Thiên Vũ cầm một đoạn xương ống chân bẻ thử, thấy rất chắc chắn. Chàng mừng rỡ gom lấy chừng hai chục cái, dùng tiểu đao chặt cụt một đầu máu, xé vạt áo bó lại rồi cột ngang lưng. Chàng chọn bên vách tương đối thẳng, vung tay khoét một lỗ trên mặt đá, vừa khít với đầu khúc xương. Tiểu đao nhờ chân khí dồn vào nên cắm sâu vào vách mà không hề bị gãy. Thiên Vũ đút khúc xương vào lỗ rồi vận khinh công đứng trên đó và khoét tiếp lỗ thứ hai. Đúng nửa đêm, chàng đã lên đến nóc hang, bật hỏa tập xem xét. Then cài bằng thép nên cắt đứt dễ dàng. Chàng đỡ cho thạch bản nhẹ nhàng rơi xuống vách bên kia rồi đu người thoát khỏi tử huyệt. Chàng nhin đói đã hai ngày, chẳng còn bao nhiêu khí lực để chiến đấu nên không dám kinh động, đỡ pho Phiêu Phong Trung Vân, lặng lẽ vượt qua các trạm canh, chui người vào vách hang, ra khỏi sào huyệt Ma Hỏa Giáo.

Về đến phòng riêng nơi khách điểm, nhìn qua khe cửa, chàng thấy Phi Hồ vẫn chưa ngủ mà đang ngồi uống rượu bên đĩa đèn leo lét. Gương mặt gã đầy vẻ lo lắng, sầu khổ, đôi mắt thâm quầng, ươn ướt.

Thiên Vũ xúc động, khẽ háng giọng. Lãng Thu hân hoan nhảy đến mở then cửa, ôm chặt lấy chàng. Thiên Vũ nói nhỏ:

- Tiểu đệ đã hai ngày không ăn uống, đại ca xuống bảo tiểu nhị làm một mâm cơm rượu. Tắm rửa xong sẽ cùng nhau đối ẩm.

Lãng Thu gật đầu, rảo bước xuống lầu. Một khắc sau, gã đích thân bưng thức ăn lên. Chàng cũng đã sạch sẽ trong bộ y phục mới ngồi chờ.

Thiên Vũ cùng họ Lãng cạn một chén rồi bắt đầu ăn. Phi Hồ chăm chú gấp thức ăn bỏ vào chén cho chàng. Nhưng hết chén thứ ba, gã ngăn lại:

- Như vậy là đủ rồi, đang quá đói không nên ăn nhiều. Hãy uống vài chén rượu rồi nghỉ ngơi.

Chàng buông đũa, kể lại tào ngộ của mình trong hai ngày qua. Phi Hồ cảm giận nói:

- Hay là để ta vào phóng hỏa đốt trụ lữ ma này.

Thiên Vũ lắc đầu cười bảo:

- Không cần đâu. Tiểu đệ đã luyện thành chiêu tuyệt kiếm. Dù cả ba tên ác ma hợp lại cũng không đáng ngại. Ngày mai chúng ta cứ về Động Đình Hồ kéo mọi người mong đợi. Đệ còn phải rèn luyện hơn nữa mới đến mức đại thành.

Sáng ra, hai người lên ngựa phi mau về Hành Dương. Trưa ngày hai mươi tư tháng giêng đã có mặt ở Vương Phủ. Sáu vị thiếu phu nhân đang đứng hóng mát trên lan can đại lâu, thấy trượng phu về, mừng rỡ tung mình xuống đất, chạy ra đón chào.

Yến Vân dụ dàng nói:

- Tướng công làm bọn thiếp lo lắng đến héo sầu tâm can.

Tần Thao Ngọc lúc đầu vào làm dâu họ Thương, thấy mình dù trẻ trung hơn nhưng so bề phong vận thì không bằng các đại tỷ nên lòng chẳng vui. Nhưng dần dần thức ngộ rằng mình cũng là chính thất như họ. Và khi về đến Vương Phủ, nhìn tên mình trên bảng vàng sắc phong tập tước Vương Phi mới thỏa dạ. Hơn nữa, Thiên Vũ lại đối xử rất công bằng, ngay cả đệ nhất mỹ nhân như Huệ Chi cũng không được sủng ái hơn.

Tần Thao Ngọc nắm tay chàng nói:

- Tướng công, bọn tiếp đều là người học võ, lẽ nào không được theo chàng hành hiệp mà cứ ru rú trong nhà như tiểu thư khuê các, yếu ớt ?

Thiên Vũ tát yêu nàng rồi bảo:

- Giang hồ tanh máu nào phải chỗ của các giai nhân. Các nàng thay ta bảo vệ phụ mẫu và Sơn nhu là đã góp phần vào cuộc chiến giáng ma.

Huệ Chi tủm tủm cười:

- Trách nhiệm ấy giờ chỉ mình thiếp gánh vác vì bốn nàng kia đều đã mang vương tôn trong bụng, còn bảo vệ được ai nữa.

Các nàng then thùng cúi mặt. chàng mừng rỡ khen:

- Tốt lắm. Ba vị nhân gia sẽ rất vui khi biết tin này.

Trần Bạch Lan cất tiếng:

- Tướng công mau vào trong tắm gội. Thiếp đã dọn a hoàn pha nước nóng.

Bọn Tân Long, Cốc Vu, Lâm Kiều, Cô Hạc chờ các đại tẩu hỏi han xong mới dám bước lại chào:

- Chúng tiểu đệ mừng đại ca được bình an trở về.

Phi Hồ bật cười:

- Tên Đại Ty Thử này cũng thành tiểu đệ của Thiên Vũ rồi sao ?

Họ Lâm nhơn nhơn đặc ý:

- Đã là người của Kiếm Minh thì xưng hô như vậy có gì sai ?

Chiếc mũi to của gã đỏ hồng lên vì rét trông rất hài hước.

Thiên Vũ vào trong vấn an Lục gia, Lục mẫu rồi mới tắm rửa thay áo.

Trong buổi tiệc tẩy trần, chàng thuật lại cuộc nam du của mình. Lục mẫu giận dữ trách:

- Vũ nhi thật là khinh xuất mới đem thân vào chốn hang hùm. Lỡ có bề gì thì chúng ta làm sao sống nổi.

Thiên Vũ cúi đầu nhận lỗi. Chàng ăn cơm xong, bảo Yến Vân trao Sơn nhi cho mình, đặt con vào lòng rồi uống rượu với mọi người. HÀi nhi đã gần tròn một năm, bụ bẫm, cứng cáp, luôn miệng bi bô cười nói.

- - - o O o - - -